

LBRIS

We know
books

Biba Merlo

12 LUNI

rao international publishing company

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a bibliotecii Naționale a României

MERLO, BIBA

12 luni / Biba Merlo; trad.: Cerasela Barbone. -

București: RAO International Publishing Company, 2008

ISBN 978-973-103-767-7

I. Barbone, Cerasela (trad.)

821.133.1-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

BIBA MERLO

Una Buona annata

© 2007 Baldini Castoldi Dalai editore

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba italiană

CERASELA BARBONE

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

mai 2010

ISBN 978-973-103-767-7

Orice referire la fapte și persoane reale
este pur întâmplătoare.

CUPRINS

Introducere	11
Ianuarie	13
Februarie	21
Martie	29
Aprilie	36
Mai	43
Iunie	52
Iulie	58
August	71
Septembrie	80
Octombrie	95
Noiembrie	104
Decembrie	113

INTRODUCERE

Vinul mi-a plăcut dintotdeauna. Savoarea, culoarea, aroma și chiar și acea senzație de amețală care ascute simțurile și fluidizează gândurile. Vinul îmi permite să ajung într-o clipă la miezul problemei și lasă emoțiile să curgă fără obstacole sau interferențe. Nu citesc niciodată eticheta de pe spatele sticlei înainte de a bea. De obicei, gust, apreciez, trăiesc și apoi mă informez.

Uneori exagerez și mă trezesc cu senzația unui cui înfipt în tâmplă, alteori râd, alteori plâng. Pentru lungi perioade, renunț la el.

Exact cum se întâmplă și cu iubirea.

IANUARIE

Când am primit invitația de la Rachel, am acceptat fără să stau pe gânduri. Mi s-a părut o chestie drăguță: ea, care împlinește 40 de ani, pe care vrea să-i sărbătorească împreună cu 40 de prieteni. Mă rog, a trebuit să-mi plătesc drumul, însă ideea unui sfârșit de săptămână la Paris, fără vizite la clienți sau diverse dispute de rezolvat, e irezistibilă în orice moment din an.

Ea locuiește în arondismentul 11, unul dintre cartierele mele preferate. Într-un apartament aflat la etajul al patrulea dintr-o casă veche, din cele cu fațade spre curți interioare care seamănă cu niște sătucuri. Singură, pluri-divorțată, foarte ocupată să tot amâne un cârd de foști, actuali și potențiali iubiți. De fiecare dată când o văd, mă întreb cum se face că mie nu mi se întâmplă niciodată. Să fiu atât de curtată, vreau să spun: nu acum, când, deși nu arăt rău, se vede că am 40 de ani, dar nici când eram la colegiu. Un fost iubit de-al meu spune că inspir respect pentru că sunt „specială”. Nu știu ce vrea să spună, dar îmi miroase a păcăleală.

Aniversarea ei e astăzi, însă petrecerea va fi mâine, așa că programul conține: mers la piață, îndopat cu stridii la o măsuță pe trotuarul de la Le Baron rouge, o scurtă vizită în cartierul Belleville și pălăvrăgit până la epuizare.

Îmi place la nebunie accentul ei, vorbește „frangleza“ la perfecție, pentru că, deși trăiește aici de 15 ani, nu a încetat niciodată să fie americană, cu excepția unui lucru: fumează mereu și oriunde, cum fac numai francezii. Parisul e Eldorado pentru fumători: nu e interzis nicăieri și formulările acelea oribile de pe pachetele de țigări europene sună ca o bătaie de joc un pic macabră.

– Ce face Jeffrey? întreb.

– Bine, bine.

Este un *room-mate* perfect. Pleacă, vine și nu folosește niciodată serul meu antirid foarte scump. Plătește jumătate din toate cheltuielile fără să comenteze și, din când în când, îmi oferă și câte o cină grozavă la restaurant.

– Nu-i rău.

Răspund ca un robot, pentru că mintea mea s-a cufundat deja în trecut. Mă îndrăgostisem îngrozitor de Jeff acum câțiva ani, iar anul trecut în octombrie, chiar în bucătăria apartamentului parizian pe care-l împărțeam, i-am mărturisit-o. El m-a spulberat cu un foarte amabil: „Eu nu știu, nu încă, poate, însă tu ești minunată, nu vreau să te pierd“ și un la fel de nimicitor sărut-îmbrățișare care numai

frățesc nu era. În seara următoare m-am simțit deosebit de să-i explic și lui Rachel câte ceva despre ochii mei încercănați și plânsul abundent pentru care nu puteam să dau vina pe nici un tip de conjunctivită.

Două sticle de Sancerre au fost de ajuns ca să spun tot ce aveam de spus.

I-am povestit totul, și ce nu reușisem să-i spun lui, iar ea s-a dovedit a fi o adevărată prietenă. Una pentru care merită să înduri două zboruri intercontinentale, la clasa economică, în mai puțin de 72 de ore, doar ca să-i cânti „La mulți ani!“

– Mâine o să vină și el, dar mai târziu, pentru că e în afara orașului, la noua lui iubită, cu copiii ei, ai lui, bunica și câinii. Știi că Jeff a avut mereu o pasiune pentru triburi.

E inutil să lupt cu răul provocat de diferența de fus orar, mâine voi zbura din nou, așa că petrec duminica într-o stare de comă, între pat și canapea. Rachel mi-a interzis să pregătesc ceva pentru petrecerea ei: „Francezii nu mănâncă. Beau și fumează, *c'est tout! Alors chérie, reste ici et fais dodo*“¹.

Spre ora nouă încep să sosească invitații, aproape toți anunțându-și venirea când au sunat să ceară codul alfanumeric care deschide poarta. Ce obicei idiot! Un nume și o sonerie ca la Rochester erau prea banale pentru acești îngâmfați mănăcători de melci! (Brrr, ce greșos!)

¹ Asta-i tot! Atunci, draga mea, rămâi aici și fă nani.

Nu cunosc practic pe nimeni, dar toți sunt foarte friendly cu mine.

- Tu trebuie să fii faimoasa Sarah! Mi se pare minunat că ai făcut atâta drum pentru Rachel.

- În sfârșit te întâlnesc, Rachel mi-a vorbit mult despre tine!

- Sarah! Ce plăcere!

Nimeni nu mă întreabă nimic, dar se comportă de parcă m-ar cunoaște dintotdeauna. Ce drăguți! Am fost de-a dreptul cretină să mă las păcălită de stupidele stereotipuri antifranceze de genul *Europe trip*, care se pot citi în tabloidele strânse pe pervazul băii, acasă la ai mei. Mamei îi e rușine că le are, dar când se duce la supermarket nu rezistă să nu le răsfoiască. Tipa de la casă o surprinde uneori și ea se simte „constrânsă“ să le cumpere.

Spre miezul nopții apare Jeff.

Ar fi trebuit să se facă actor, pentru că are o incredibilă prezență scenică. Nu a rostit nici un cuvânt, însă toți roiesc în jurul lui de parcă ar vâna autografe. Eu am simțit că vine înainte să deschidă ușa. Așa a fost mereu între noi. Posedăm o afinitate atât de profundă, că uneori e aproape îngrijorătoare: ne sunăm telepatic, ne gândim la aceleași lucruri în același moment, chiar dacă suntem la zece mii de kilometri unul de altul. O dată am avut și o durere de dinți împreună, eu în Minnesota, el în Japonia. Păcat că e doar o jumătate de miracol.

Îl privesc stând pe canapea, în timp ce magnetismul lui se răspândește în jur. Toți sunt atenți la el: bărbații nu se simt în competiție pentru că are farmecul unui șef, femeile îl adoră pentru că e frumos, misterios și galant. E democratic, împarte priviri complice și gesturi afectuoase tuturor.

Așa că iată-l venind spre mine.

A văzut cu coada ochiului că sunt așezată într-un colț și că mă uit pe o revistă. Îmi aduce vin și se ghemuiește la picioarele mele pe covor.

Mă îmbrățișează și apoi își uită un braț în jurul piciorului meu drept; cu mâna îmi strânge genunchiul:

- Ce faci? E totul bine? Te distrezi?

- Da, mulțumesc.

- Sunt bucuros că ești aici, mi-ar plăcea să petrecem câteva ore doar noi doi. Poate mâine, înainte de plecarea ta.

Se ridică, fără să aștepte răspunsul, aruncându-mi una din privirile lui catifelate.

La dracu'! Aceeași poveste, dar de ce are mereu acest efect?

Băutura s-a terminat, pe jos în bucătărie cred că sunt cel puțin șaiszeci de sticle de șampanie, vin, whisky și cine știe ce altceva. Sute de chiștoace. Chiar dacă nu e foarte târziu, Rachel e obosită. Oaspeții încep să plece, Jeff mi-a cedat camera lui și se duce să doarmă la un hotel. Rămânem patru, cinci prietene să facem puțină ordine. Când Véronique îmi spune: „Ești exact cum mi-am imaginat, știi, noi am

aflat TOT despre tine!“, n-o bag prea mult în seamă, dar îmi sună ciudat. În realitate, n-am vorbit aproape deloc (unii spun că vorbesc întruna), dar am avut senzația că sunt transparentă.

- Stai jos, Rachel, nu te obosi, nu e nimic grav, însă antibioticele te slăbesc. Știu eu câte ceva despre asta, spune Nora.

- Ai fost o proastă să nu te protejezi: când am fost noi împreună, exact acum un an, ne-am distrat foarte bine, dar mereu am avut grijă, adaugă Simone.

- Când vine la mine, știe că am mereu o rezervă în primul sertar de la noptieră, zice Marie, lăsându-se să cadă pe fotoliu.

- Am avut încredere. La început, în octombrie, nu făceam decât să vorbim (auzi la asta! Rachel, zeița suptului, care-și folosește gura pentru vorbit!), eu l-am încurajat mult, în special să fie mai puțin rigid și rece în creațiile sale și să pună mai multă pasiune (cuvintele MELE!!!!) I-am explicat că e un om important, trebuie doar să creadă că nu trebuie să-i fie frică să-și dezvăluie adevărata natură (*my God!* Mă simt ca Cyrano de Bergerac!) I-am spus că-mi doresc să fac dragoste cu el (parcă e un flashback: eu, beată, care pronunț, printre lacrimi, exact aceeași frază, Rachel care mă întreabă: „I-ai spus?“, eu care scutur capul printre suspine). El s-a îndrăgostit la nebunie de mine, chiar dacă nu vrea să recunoască, și să facem sex „natural“ a fost consecința imediată a pasiunii care

ne-a cuprins. Crede-mă, Sarah, a fost un mare noroc că nu te-a vrut. Cred că depinde și de faptul că tu ești așa de... așa de... *naïf*, știi ce vreau să spun. Când ești îndrăgostită, ți se citește pe chip și... și... bărbaților nu le place! De când aveam 17 ani, nu reușești să fii cu cineva mai mult de două săptămâni! Știu asta pentru că, după aceea, veneau să fie consolați la mine acasă. Și, oricum, e cel mai nemernic dintre toți!

Mi se învârte capul, îmi vine să vomit, dar nu din cauza vinului. El, Jeff, și ele toate. Iar eu, viața MEA, consumată ca un aperitiv servit într-un bar printre zâmbete ironice și țigări Gitanes.

Fetele din cor! Oh, la dracu'! La dracu'! La dracu'!

Mă ridic ca din pușcă și intru în camera mea, unde arunc totul de-a valma în geanta de voiaj. Nu vreau să mai rămân acolo nici o secundă în plus. Fug și nici una dintre ele nu-și dă seama.

Opresc un taxi pe avenue de la République.

- *Charles De Gaulle, s'il vous plaît.*

- *Oui, madame.*

E ora 4.00. Zborul meu e la 10.00. N-o să fie lume la *check-in*.

JEFF

Aromă intensă și savoare deplină și satisfăcătoare, rezultat al nenumăratelor variante care participă la crearea acestui *bouquet* deosebit. Sunt rugii de mure crescuți aproape de vița-de-vie, aerul sărat adus de vânt, pământul dulce al sfeclei de zahăr. Poate fi servit la orice ocazie pentru că merge cu orice fel de mâncare și, în funcție de combinație, se schimbă, asumându-și caracteristicile preparatului pe care-l însoțește. Un excelent produs de unică folosință, de care nu merită să te atașezi prea mult.

Combinație recomandată

Vin alb, înțepător, tipic, în mod normal servit rece pentru a-i ascunde defectele.

FEBRUARIE

Se terminase, știam, sau poate nici nu începuse vreodată. Și nici măcar nu era așa, știam și asta. De obicei, cantitatea sau calitatea partidelor de sex reprezintă unicul indicator al existenței sau non-existenței unei relații amoroase. Pentru prietene și pentru soț, ale căror reacții sunt diferite, bineînțeles, cum e și ușor de imaginat.

La răspunsul „Nu, n-am făcut-o“, primele te invită să nu mai pierzi timp, al doilea răsuflă ușurat și se întoarce la treburile lui. Nu se întâmplase în cazul meu/al nostru, dar am avut senzația că într-un moment anume ne-am găsit foarte aproape de începutul unei povești cu P mare. Eu dorisem să o savurez pe îndelete, gândindu-mă că ar fi fost timp, tot timpul pe care l-am fi vrut. În schimb, lucrurile merseseră altfel. El se distrase, sau îi fusese teamă, sau ambele chestii deodată. Sau poate, mai simplu, preferase să-și continue viața pe cărările deja cunoscute. „Să te îndrăgostești iar! Ce obositor! E nevoie

să reîncepi să curtezi... și, pe urmă, oricum se termină totul mereu la fel.“

A trebuit să înghit aceste perle de înțelepciune într-o seară la cină. Probabil un citat extras din *De la prinț la broască în numai 12 secunde*, pagina 42, bestsellerul pe care orice bărbat ar putea să-l scrie, dacă nu am lua în considerație cantitatea de testosteron dintr-un individ de sex masculin, cea care ucide, aproape întotdeauna, orice tentativă de autoironie.

Cred că am decis chiar în acel moment.

Acum doi ani, când povestea/non-povestea se desfășura, asistasem, întâmplător, la o paradă de modă pentru bărbați și, între o serie și alta de foarte plictisitoare costume gri, negre, maro pentru bancheri triști sau copywriteri banali, apăruse „haina“. Un frac făcut din petice de brocart și catifea în nuanțele plăcute ale unui auriu destul de puțin lucios. Nasturi în formă de scarabeu. Minunat. Să-l văd și să mi-l imaginez purtat de Anghelos fusese același gând. Eventual pe pieptul lui gol, bronzat, cu pantaloni de in, albi, sumeși, în picioarele goale, venind spre mine pe plajă, cu acea privire... oh, Doamne, privirea de atunci! Îmi face încă rău numai gândul.

Acum ochii sunt aceiași, dar seamănă cu paharele abandonate pe măsuțele barurilor. Rămășițele a ceva special: un vin rar, un lichior pentru cunoscători, o

sampanie de calitate, transformate de gheața topită într-un lichid de nerecunoscut.

Decolorat, diluat, de nebăut.

Două telefoane date responsabilei de magazin au fost de ajuns ca să înțeleg că haina era absolut inaccesibilă și în cazul unei mari iubiri. Sau poate iubirea era mare, dar portofelul nu era la fel, așa că am lăsat-o baltă. Păcat!

De câteva luni, însă, devenise responsabilă pe partea cu comunicarea pentru această ilustră casă o prietenă bună de-a mea și, aproape fără să-mi dau seama, i-am telefonat.

– Îți amintești de haina aia de aur pentru bărbați de acum trei sezoane? Îmi place la nebunie și cunosc unica persoană din lume căreia i-ar sta divin. E de vânzare?

– Dacă nu e nici o grabă...

– Deloc, spune-mi când poți.

Trec două sau trei săptămâni, din când în când uit de asta. Și apoi, ieri, am primit telefonul:

– Te mai interesează haina?

– Oo, daaaa, fratele meu va fi nebun de bucurie, i-o voi dărui de ziua lui, cât costă?

– Îți voi spune, dar nu-ți face griji, vino mâine să o iei.

Închei conversația rânjind nerușinat. Din cauza minciunii. Doar nu era să spun: „Știi, voiam să-i dăruiesc haina aceea faimoasă de un milion de dolari unui bărbat de care mă îndrăgostisem cândva la